

2

”

Stálo by za to probádat, co lidé mění častěji. Hlas ve volbách? Profesi? Manžela, nebo manželku? Náboženství? Klubové barvy? A zjistit, zda platí romanopiscovo, že „nemá štěstí ve svém životě, kdo by zradil svůj klub“.

LIGA, PŘEBOR, MISTROVSTVÍ

Podoby nejvyšší soutěže

Výraz liga pochází z latiny, značí spolek, sdružení či svaz. Pro naše potřeby dlouhodobou klubovou, povolaným ústředím řízenou a na území státu probíhající soutěž pořádanou k určení mistra. Názvy, počty účastníků i herní formáty se měnily, princip zůstává. Stejně jako vzrušení, radost a občas zklamání, které liga více než století přináší fanouškům.

Vznik ligy umožnil až profesionalismus, se kterým asociace, svaz i kluby původně nesouhlasily. „I profesionálové mají svou existenční oprávněnost, mohou být mužové ctihodní, jako je každý, kdo se poctivě živí, ale nejsou sportovci,“ shrnul výtky mravokárců Vilém Heinz-Henry. Inu, peníze se ve fotbale točily už předtím, ve slušné společnosti se o nich ovšem nemluvilo.

Cestu ke změnám otevřely množící se skandály pseudoamatérů a kongres FIFA, který v roce 1924 profesionalismus přijal. Na valné hromadě v hotelu Monopol změnila názor i Československá asociace fotbalová. Činovníci se porozhlédli v cizině a vybrali model rakouský, především proto, že na kontinentu jiný neexistoval. Vedení zůstala amatérská a kluby nevýdělečnými společnostmi, pro hráče byla schválena odměna 200 až 1 500 Kčs měsíčně.

Jinak řečeno, kluby včetně těch největších byly ze zákona spolky ve vlastnictví členů, podobně jako společenstva pěvecká, včelařská nebo baráčnická. Spravovaly miliónové rozpočty, v čele však stáli dobrovolníci, kteří nesměli být honorováni ani mít v klubu majetkové podíly.

A fotbal něco stojí, počítejme. Hradí se mzdy, prémie a přestupy. Úrazové, penzijní a požární pojištění. Údržba nebo inventář. Cestovné a diety. Náhrady soupeřům. Odměnu dostávají rozhodčí,

pokladní a biletáři. Policejní dozor i hasiči. Nejvíce bolí daně, dávky a poplatky, ať už fotbalové, státní nebo obecní. Pokladní ronili slzy, erár se smál. Ve Velké Praze vybrali ročně na dávce ze zábav více než dvacet miliónů korun, nejvíce v biographech a na fotbale.

Příjmy – prodej vstupenek, členské příspěvky, náhrady z venkovních utkání, předplatné lóží a tribuny, nájemné ze stánků a kantýn, odstupné při přestupech – vyhlížejí skromněji. Mecenášů jako šafránu, pokladny, ve velkoklubech pracující s dvomiliónovými rozpočty, plnily hlavně příjmy ze vstupného. Soupeřů z ciziny se nedostávalo, bylo třeba soutěže, v níž se budou pravidelně potkávat nejlepší a která přiláká diváky.

Fotbal si prospíšil. Premiérová profesionální liga začala na kontinentu nejdříve v Rakousku a v Československu. Až po nás se přidají Španělsko s Maďarskem (1926), Itálie (1929) a Francie (1932), v zámoří Argentina (1931) a Brazílie (1933).

V první sezóně k profesionalismu přihlásilo sedmnáct klubů se sto dvačtyřiceti odvážlivci. Placenými, věřte nevěřte, za fotbal. Mezi nimi oba letenské velkokluby a další prověřené značky, ale i kluby veskrze provinční a proletářské. Nebylo divu, přihláška k profesionalismu byla vstupenkou do první či druhé ligy. Duel s rudými, sešívanými nebo viktoriány potom prkenicí plnou mincí a bankovek.

Řada účastníků profesionálních soutěží nedokázala na druhé straně hráčům garantovat ani minimální dvousetkorunovou mzdu. Jak spočítali bafuňáři, mnozí amatéři brali na náhradách ušlé mzdy, startovním a cestovním větší peníze než profesionálové v chudších klubech.

Soutěže se rozjížděly zvolna a s obtížemi. První ročníky probíhaly pod různými názvy a s různými počty účastníků. Chyběla pevná pravidla i autorita. Řízení si jako štafetu předávaly Československá asociace fotbalová, Československý svaz fotbalový a Středočeská župa fotbalová.

Při rozjezdu ligy v březnu 1925 chvíli trucovaly Sparta Praha s Viktorií Žižkov, údajně pro nesouhlas s účastí DFC Prag. Ve skutečnosti se obávaly chybějících termínů pro lukrativnější soupeře ze zahraničí a zájezdy v cizině. Premiérová sezóna skončila v červnu, poslední utkání, které určilo mistra, proběhne teprve v listopadu. Na konečné pořadí čekali fanoušci čtyři měsíce!

Ani další ročník nezvládly kluby v termínech, o titulu rozhodlo až osm minut dohrávaného zápasu mezi Spartou a Meteorem VIII. Vlastní mistrovství rozehrály mezitím kluby amatérské, německé značky vystupovaly chvíli tam a chvíli jinde...

Je s podivem, že liga nejen přežila, ale košatěla a rozvíjela se. Soutěž, která začala výlučně coby metropolitní, doplnily na podzim 1925 z druhé ligy SK Kladno, v roce 1929 z kvalifikačního turnaje Teplitzer FK a v roce 1930 SK Náchod.

Války nicméně pokračovaly, přičemž občas nabývaly netušených podob a rozměrů. Na podzim 1929 byl kupříkladu podán protest proti výsledku pětiny utkání, dva zápasy komise anulovala a hrály se znovu. Před derby soupeři vetovali patnáct rozhodčích, aby proti výkonu šestnáctého nakonec protestovali rudí, kteří prohráli a návodkem zjistili, že nešťastník býval – ... členem konkurence.

Před sezónou 1929/30 přešla liga z iniciativy venkovských a menších pražských klubů pod křídla Československé asociace fotbalové. Ku prospěchu klubů, hráčů i fanoušků, dodejme. Asociace, vzdálenější pŕůtkám než národnostně uspořádané svazy a regionálně rozmístěné župy, dodala soutěži pevný formát, pravidelný režim a nebála se ani nepopulárních kroků.

Nový, na podzim 1929 schválený Ligový řád stanovil pravidla pro ekonomiku zápasů, výběr rozhodčích, protesty. Čistý zisk, pravil, se dělí na polovic, na ztrátě se hostující klub nepodílí. Machinacím s náklady měly zabránit limity výdajů na úpravu hřiště, výrobu vstupenek, plakátovné nebo cestovné.

V případě, že se utkání z vyšší moci neuskutečnilo, dostaly kluby osm dní na domluvu, jinak určila termín ligová komise. Její rozhodnutí, usnesli vedoucí, jsou konečná a výsledek zápasu v oficiálním věstníku definitivní. Možná vůbec nejzásadnější byl paragraf, podle kterého mohla komise při chybách potrestat sudího, zápasy se však nerušily ani neopakovaly. Ejhle, ročníky končily v termínu a nedohrávaly se nesmyslně v sezóně následující.

Jízda pokračovala. V roce 1932 se podíl pražských a mimopražských klubů vyrovnal, v roce 1934 mimopražská mužstva převládla. Průměrná návštěva se zdvojnásobila, vzrostla z necelých tří na šest tisíc diváků. Rekordy přepisovalo derby, na které přišlo v květnu 1931 poprvé více než třicet tisícovek diváků...

Systém, kdy se v lize potkávaly výhradně profesionální a povýtce pražské kluby, nicméně přestal vyhovovat. Dobrý fotbal se hrál i na venkově, a nejen v Čechách, nýbrž i na Moravě, na Slovensku, dokonce na Podkarpatské Rusi.

Valná hromada Československé asociace fotbalové, která se sešla v lednu 1934, proto příkop mezi profesionály a amatéry zrušila a soutěže sjednotila, čímž „měl býti jako všude jinde na celém světě dodržen princip, že klubu nejposlednější třídy musí býti dána možnost, aby se při vítězstvích svého mužstva probojoval až do nejvyšší mistrovské třídy“.

Nová pyramida soutěží spojila profesionální kluby s amatérskými, sportovní principy s územními a hospodářskými. Všechno podle výkonnosti, s postupy a sestupy. Na vrcholu stála státní liga, pod ní územně uspořádané divize, dole župní třídy. Soutěže řídily komise, z nichž nejdůležitější byly hrací a trestní. Hrací schvalovaly výsledky, určovaly termíny a rozhodčí, trestní řešily prohřešky.

A vida. Již v roce 1936 budou metropoli zastupovat v nejvyšší soutěži pouze Slavia, Sparta a Viktoria Žižkov. Skončili karlíňští, nuselští i libeňští proletáři, na scénu vstoupily bohatší značky ze Zlína, Náchoda nebo Prostějova. Z východu republiky

Dřívější ligové stadióny nenabízely mnoho komfortu, zato spoustu vzrušení a zábavy. Diváci, jak vidno, nestrádali.

přibyl I. ČsŠK Bratislava a – byť na sezónu – Rusj Užhorod, cestující z Podkarpatské Rusi třímotorovým Junkersem s plátěnou kabinou.

V protektorátu museli fotbalisté název nejvyšší soutěže změnit. Přívlastek státní vyhradily úřady prezidentu Emilu Háchovi, výraz protektorátní se nelíbil vedoucím. „Na celém světě – s výjimkou snad jedině Anglie – jmenují se vrcholné fotbalové soutěže ‚národní liga‘,“ žádaly noviny. „Státní byly školy, státní byly úřady, státní byly monopoly – zkrátka ty zařízení a instituce, které zřídil stát. Nikoliv fotbalová liga, kterou si zřídila soukromá organizace fotbalová.“

Jinak se příliš nezměnilo. Pokud zůstával fotbal mimo odboj, árijské zákony a politiku, nacisté ústředí, kluby i soutěže tolerovali. Zákaz styků se zahraničím navíc uvolnil termíny, čehož fotbalisté využili k rozšíření ligy a ustavení soutěže pohárové. Rostoucí počty hráčů a klubů umožnily vznik nejnižší, čtvrté třídy.

Co se domluvit – stejně jako předtím a chvíli potom – nepodařilo, byl vznik druhé nejvyšší soutěže, přímo propojené s ligou. Cestovné bylo nákladné, poměry složité a zvláště v nižších podlažích peníze chyběly.

V polovině roku 1948 komunisté ujišťovali, že „liga, divise i župní třídy budou zachovány“. Sliby chyby. Ještě před podzimem se liga rozrostla, vedoucí potřebovali umístěnku pro armádu a odbory. A na konci roku schválili šokující usnesení, že ročník končí předčasně, bez určení mistra a sestupujících.

Důvody? Především přechod na systém jaro-podzim, kterým se hrálo v Albánii, Polsku a hlavně – v Sovětském svazu. Reforma zemského uspořádání a přechod na krajské zřízení, kterému bylo třeba uzpůsobit nižší soutěže. V neposlední řadě přesvědčení, že „buržoazní“ kopaná končí a nastupuje nová, „lidovědemokratická“. Dvaadvacet tisíc sportovců na hřišti, dvaadvacet diváků v hledišti.

Buď jak buď, sezónu evidujeme jako nedohranou. Klubové a hráčské statistiky se počítají, titul sešívaných nikoli, protože rozhodnutí padlo v rozehrané sezóně. V sezóně 1925, hrané rovněž jednokolově, byly karty rozdány předem. Historie tak registruje stovku ligových ročníků, ale devětadevadesát mistrů.

Další údery následovaly. Kluby byly převedeny pod sokolské spolky a závodní sokolské jednoty, nakonec pod podniky, armádu, vnitro. Profesionismus skončil, vedoucí zrušili i odměny za umístění, náhrady nebo kalorné. A nehrála se aristokratická liga, nýbrž plebejská mistrovství a proletářské přebory.

V roce 1950 úřady rozhodly, že soutěž zúží. Při vyšších počtech zápasů začíná a končí na mizerných terénech, lamentovaly, roste riziko úrazů a nepřítomností na pracovištích. Jinak řečeno, tvrdá hra, surovosti a pochroumaní plejeři „narušují budovatelské úsilí všeho pracujícího lidu v pětiletce“.

V lednu 1951 úřady otočily a formát ponechaly, sestupovala by totiž trojice slovenských účastníků. A to bylo politicky neudržitelné, pracující by reptali. „Bylo by i nespravedlivé,“ mudrovali nahlas v ústředí, „aby slovenské kraje, tak dobře plnící pracovní závazky, ztratily v nové soutěži své zástupce...“

Vláda s nelibostí sledovala, kterak tréninky, zápasy a cestování ukrajují z fondu pracovní doby. Padlo proto nové rozhodnutí a struktura soutěží zeštíhlela. Nahoře mistrovství, pod ním krajské a okresní přebory. Dříve sedmistupňová pyramida se scvrkla na třístupňovou, zmizely divize, náročné na dopravu. V krajských přeborech, druhém nejvyšším stupni, se zato potkávaly dvě stovky mužstev se značně rozdílnou výkonností. V okresech přibýlo dvouciferných výsledků. Co víc, do nejvyšší soutěže postupovali semifinalisté Československého poháru!

Zmatek, kam se podíváš, a to na největší nesmysly nedošlo. Vedoucí například uvažovali, že by pořadí vznikalo na základě součtu výsledků všech mužstev, tedy i rezervních, dorosteneckých a žákovských. A rozhodovalo by se přitom nejen na hřišti, ale i při plnění různých brigádnických, tělocvičných či čtenářských odznaků. Poručíme větru, dešti!

Největší zemětřas přichystali vedoucí na březnu 1953. O účasti v soutěžích, přikázali, necht nerozhodují výkony, nýbrž příslušnost k sektoru a odborovému svazu. Pravomoc vybrat účastníky dostaly ústřední, krajské a okresní složky Státního výboru pro tělesnou výchovu a sport, „bez ohledu na dřívější umístění“.

V propadlišti zůstaly názvy, barvy i dresy klubů, zastupitelský princip stanovil, aby se v přeboru, tehdy nejvyšším stupni, dostalo na každý z odbo-

rových svazů, v celostátní soutěži na každý z krajů a v krajích na každý z okresů. Pyramida začínala na pracovištích, přebory dílen a podniků, bez povinných registrací. Na přeborníky republiky pamatovaly směrnice jednotnou, pětisetkorunovou odměnou.

Čtenáři sportovních rubrik nevycházeli z údivu, fanoušci nevěřili. Sparta a Slavia zmizely, na hřištích šturmovaly Spartak s Dynamem. Úředníci rozhodli, aby se z přeboru poroučely bronzový Tatran Teplice, pátý Spartak Trnava i sedmá Iskra Žilina. Vlídnejšího zacházení se dostalo armádě a vnitru, uniformu oblékne třetina hráčů přeboru. Čtveřice nováčků – ČH Bratislava, Křídla vlasti Olomouc, Tankista Praha, Slávia Bratislava VŠ – na druhé straně vznikla chvilku před výkopem, hráče získávali povolávacími rozkazy nebo vysokoškolskými diplomy.

V březnu 1953 pochovali komunisté Josifa Vissarionoviče Stalina s Klementem Gottwaldem, ve zbytku roku málem pohřbili i ligu. Reformami rozbitá soutěž se líbila málokomu, návštěvnost spadla takřka na polovinu. „Průmyslovou“, jak se říkalo, ligu zdecimovaly odchody tradičních klubů, umělé změny názvů a vynucené přestupy, stejně jako kalendář s minimem zápasů, zato s dlouhými přestávkami.

Dílčí pokroky (povinné číslování hráčů, povolená a vzápětí zakázaná střídání, názvy, které se uchytily v Bratislavě, Trnavě nebo Ostravě) nemohly zakrýt, že liga stojí na křižovatce, na hraně propasti. Nebylo divu. V letech 1948–1956 změnila pětkrát název a jednou počet účastníků. Největšími otřesy prošla v letech 1951 a 1953. Soutěž neřídila sekce kopané ani kluby, nýbrž partajní a odborové sekretariáty. Za masovost, za rekordy!

Reprezentace nehrála vůbec nebo prohrávala s outsidersy, sešup korunoval průšvih na mistrovství světa 1954. I nejuvědomělejší budovatelé pochopili, že tudy cesta nevede a fotbal nutno vrátit na hřiště.

Sekce vzkřísila systém podzim–jaro, zásadní pro vznikající mezinárodní poháry, obnovila registrace, místo přeboru se znovu hrály liga a divize. Rozhodující zápasy už nepřipadaly na prosincové mrazy, závěr soutěží neovlivňovaly podzimní odvody, v Poháru mistrů budou vystupovat šampióni, nejen vítězové jara.

Důležité bylo, že změny proběhly postupně, se souhlasem klubů, a nikoli v rozehrané sezóně.

„Hájíme zásadu neměnnosti rozehraných soutěží,“ pochlapili se vedoucí, „i to, že všechny změny musí být hrajícím oddílům známy před jejich zahájením.“ Nejvyšší soutěž se rozrostla na čtrnáct účastníků a nabrala kontury, které vydrží více než dekádu. Doba přemetů, veletočů a kotrmelců skončila. Fanoušci mohli místo partajních usnesení znovu řešit výkony a výsledky mužstev.

Na jaře a v létě 1968 procházela bouřlivými proměnami nejen společnost, ale i fotbal. A zatímco společnost se pod požadavky demokratizace, reformem a nápravy deformací sjednotila, fotbal málem dospěl k rozkolu, liga k rozdělení.

V květnu 1968 schůzka ligových klubů schválila, že po sezóně nikdo nesestoupí a soutěž se rozroste na šestnáct účastníků. Proti pravidlům tak učinila v rozehrané sezóně, což přítomní odbyli tvrzením, že „ve společnosti padají i zásadnější litery zákona“. Nejvyšší soutěž, věřili, získá evropské rozměry a punc, nikdo neprodělá, více zápasů přinese větší peníze.

Pro hlasovaly i všechny slovenské kluby, které zatajily, že ještě před schůzkou se domluvily jinak a soutěž přinejmenším v nejbližší sezóně rozšiřovat nehodlají. Proč mlčely? Inu, v době, kdy se rozhodovalo, byly mezi ohroženými i Lokomotiva Košice se Žilinou. Až když se zachránily, šly s pravdou ven. Rozšíření by připustily pouze tehdy, licitovaly, pokud fotbalisté dostanou výjimku a vojenskou základní službu budou vykonávat v civilních oddílech.

Situaci, která vznikla, říkají šachisté patová. Vždy když se o rozšíření hlasovalo, slovenští delegáti jednání opustili. Česká a moravská většina šestnáctičlennou ligu v pohodě schválila, v rámci chystané federalizace však platilo, že žádné usnesení neplatí, pokud pro něj nehlasovala i slovenská menšina.

Všechno vyvrcholilo v červenci 1968, kdy sekce svolala schůzku, na které bude soutěž rozlosována s šestnácti účastníky. Kdo nepřijede, nebo rozšíření nepřijme, nebrala si servítky, bude vyloučen.

„Liga kopané padla!“ křičely titulky, v zákulisí začaly rozhovory o samostatné české a slovenské soutěži. „Zapomeňte na týden, že jste Češi, Moravané nebo Slováci,“ plédoval zoufalý reprezentační trenér Jozef Marko. „Buďte třeba Araby, ale pochopte, že jde o československou kopanou!“

Co se v mládí naučíš... Na stadiónech měla mládež vlastní vchody, žactvo a dorost navíc privilegium fandit bezprostředně u hrací plochy.

Když začaly spory nabírat politické rozměry, zasáhlo předsednictvo ústředního výboru Československého svazu tělesné výchovy. „Vzhledem k popularitě fotbalu v naší vlasti,“ pohrozilo, „může mít vzniklý rozpor nejen sportovní, ale i politické důsledky.“ Soutěž se rozšíří až od sezóny 1968/69, souhlasili nakonec fotbalisté, kdy vznikne i celostátní druhá liga.

Šestnáctičlenný peloton vydržel – s výjimkou postcovidové sezóny 2020/21 s osmnácti účastníky – dodnes, měnila se toliko pravidla, upravující prostupnost mezi soutěžemi, sestupy a postupy. Přežil změnu režimu a přechod fotbalu na novou ekonomickou základnu, stejně jako rozdělení společného státu.

S koncem federace se fotbalisté vyrovnali s noblesou, třebaže jarní část ligy 1992/93 již probíhala v samostatných státech. Nejvyšší soutěž potom pokračovala v původním formátu, se stejným počtem účastníků. Devět federálních pohrobků zůstalo, desátý uspěl v baráži, přibyl půltucet premiantů z nižšího podlaží.

Mimochodem, s rozvojem ligy se měnila i podoba ligových stadiónů. Pod umělým osvětlením se zprvu mohlo hrát pouze se souhlasem soupeře, později se stalo povinnou výbavou. Stejně jako vyhřívané trávníky, komfort pro mužstva a pro fanoušky, zázemí pro novináře, televizní kamery nebo videorozhodčí...

Na druhé straně se s rekonstrukcí stávajících a výstavbou nových stadiónů snižovala kapacita. Mnohatisíkové betonové, dřevěné či sypané ochozy provázely ligu zvláště po válce a v padesátých letech. Na Stadion Československé armády na Strahově, Tehelné pole v Bratislavě a Stadion Závodů Jana Švermy v Brně se tehdy vešlo 50 000, na Letnou 45 000, na Stadion primátora dr. Václava Vacka v Edenu 42 000 a na Stadion Vítkovických železáren 40 000 diváků...

Žluté a červené karty se v nejvyšší soutěži rozdávají od ledna 1971, tříbodový, vítězný mužstvo zvýhodňující systém byl zaveden v sezóně 1994/95. V březnu 2011 vznikla Ligová fotbalová asociace, která převzala od července 2016 řízení profesionálních soutěží, tedy první a druhé ligy.

Videorozhodčí poprvé pomáhal v prosinci 2017 při utkání Sparta Praha – FK Mladá Boleslav. V sezóně 2018/19 přibyla nadstavbová část se skupinami

o titul, o Evropu a o záchranu, čímž se program rozrostl na šestatřicet kol. Přímé sestupy a postupy doplnila barážová dvojutkáni...

Stoletá historie pokračuje. A dlužno dodat, že liga začíná další století ve slušné sportovní, divácké i finanční kondici. Dokládají to výsledky v evropských pohárech, návštěvy na řadě stadiónů, příjmy z televizních práv, zájem investorů i bobtnající klubové rozpočty.

Pár tisícovek průkopníků, kteří si první březnovou neděli v roce 1925 nenechali ujít premiéru na zaniklých hřištích Na Korábě (SK Libeň), na Letné (DFC Praha) a na Flóře (ČAFC Vinohrady), by nevěřilo. Čest zakladatelům, sláva následovníkům!

NEJVÍCE SEZÓN

99
Sparta

1975/76

96
Slavia

1952, 1961/62, 1963/64, 1964/65

81
Ostrava

1925–1937, 1940–1943, 1950, 1966/67, 2016/17

76
Bohemians

61
Viktoria
Plzeň

61
Brno

55
Dukla

50
Teplice

49
Slovan
Bratislava

41
Trnava

”

Letná. Stadión, který viděl nejvíce ligových sezón, utkání a mistrovských titulů. Místo památných bitev, historických vítězství i trpkých porážek. Nejdéle sloužící stánek na planině, která po právu slula „nejfootballovější pláně Evropy“.

MISTŘI! MISTŘI! MISTŘI!

35

Sparta

1925/26, 1926/27, 1931/32, 1935/36, 1937/38,
1938/39, 1943/44, 1945/46, 1947/48, 1952, 1954,
1964/65, 1966/67, 1983/84, 1984/85, 1986/87,
1987/88, 1988/89, 1989/90, 1990/91, 1992/93,
1993/94, 1994/95, 1996/97, 1997/98, 1998/99,
1999/00, 2000/01, 2002/03, 2004/05, 2006/07,
2009/10, 2013/14, 2022/23, 2023/24

21

Slavia

1925, 1928/29, 1929/30, 1930/31, 1932/33,
1933/34, 1934/35, 1936/37, 1939/40, 1940/41,
1941/42, 1942/43, 1946/47, 1995/96, 2007/08,
2008/09, 2016/17, 2018/19, 2019/20, 2020/21,
2024/25

11

Dukla

1953, 1956, 1957/58, 1960/61, 1961/62, 1962/63,
1963/64, 1965/66, 1976/77, 1978/79, 1981/82

8	Slovan Bratislava	1949, 1950, 1951, 1955, 1969/70, 1973/74, 1974/75, 1991/92
6	Viktoria Plzeň	2010/11, 2012/13, 2014/15, 2015/16, 2017/18, 2021/22
5	Trnava	1967/68, 1968/69, 1970/71, 1971/72, 1972/73
4	Ostrava	1975/76, 1979/80, 1980/81, 2003/04
3	Liberec	2001/02, 2005/06, 2011/12
1	Viktoria Žižkov	1927/28
1	ČH Bratislava	1958/59
1	Hradec Králové	1959/60
1	Brno	1977/78
1	Bohemians	1982/83
1	Vítkovice	1985/86

NEJVÍCE VÝHER

